

ROSA

ČASOPIS PANNY MÁRIE SPOLUVYKUPITEĽKY - VLÁDKYNE SVETA

August

8/2003

Obsah

Na linke M Rosy / zaujalo nás	2
Na Slovensku sa začal boj s „kultúrou smrti“. Výzva zo Šaštína	5
Slovensko očakáva Svätého otca	7
Zprávy z hory Zvir.....	19
Slovo mladých	21

Na linke M Rosy / zaujalo nás

Ján Pavol II.: Boh a Európa

„Európa nesmie vyškrtnúť Boha zo svojho vedomia,“ povedal pápež **Ján Pavol II.** v nedeľu 13. júla 2003 pred modlitbou Anjel Pána vo svojom letnom sídle Castel Gandolfo.

„V tejto historickej chvíli, keď sa Európa zrastá rozširovaním na východ, nechýba svetlo i tieň. Individualizmus sa stále viac rozrastá a solidarita ustupuje. Pozorujeme stratu nádeje,“ povedal pápež Ján Pavol II. „To súvisí s pokusom presadiť antropológiu bez Boha a bez Krista. Európskacultúra sprostredkuje dojem tichého odpadu od viery zo strany nasýteného človeka, ktorý žije, akoby Boha nebolo,“ povedal Svätý Otec a zdôraznil:

„Cirkev hľadá plnú lásky na proces zjednocovania Európy. Je preto paradoxom hrozba, že kolíska ľudských práv stratí následkom relativizmu a konzumného myslenia svoje základy.“

Pápež Ján Pavol II. postavil do centra svojho prvého príhovoru v Castel Gandolfe (letné sídlo) nedávno uverejnený dokument zo Synody biskupov o Európe Ecclesiam in Europa.

(TK KBS)

Mária volá aj Teba

Milí priatelia, sestry a bratia! **Držite v rukách spomínané dvojčíslo, ktoré sme avizovali. Považovali sme za potrebné, aby ste dostali práve v tomto čase do rúk tieto informácie. Ďakujeme Vám za Vaše finančné dary, bez ktorých by sme ani toto číslo nemohli vydať. Ďakujeme všetkým sponzorom a dobrodincom, ktorí sa na tomto čísle podieľali, najmä spoluzostavovateľovi Michalovi Hargašovi, ako aj všetkým inzerujúcim, ktorí nám aj týmto spôsobom pomohli. Zároveň prosíme všetkých čitateľov o modlitby za nich a na úmysly Panny Márie.**

Keďže toto číslo nás vyjde drahšie ako obvykle, prosíme našich predplatiteľov, ak môžu, o doplatok tohto čísla na priloženej poštovej poukážke. Mrzí nás, že Vás stále obťažujeme so šekmi o príspevky, ale bez nich by náš časopis už nevychádzal.

V Šaštine zaznela vážna výzva na podpisovú akciu do rúk Sv. otca osobne. Ide o akciu známej sestry Bernadety Pánčiovej, ktorá vedie spoločenstvo modliacich sa chorých a zdravotne postihnutých - Rodinu Nepoškrvnenej. Ide o nazbieranie milióna podpisov! Prosíme Vás, aj Vy sa zapojte do tejto akcie, ktorá je odpoveďou na zabíjanie nevinných nenarodených detí, ako aj vyslovením sa slovenského veriaceho národa proti „kultúre smrti“. Pripravme sa na návštevu Sv. otca obetami a modlitbami!

Hárky, prosím, posielajte na adresu:

Matka Bernadeta Pánčiová, Charitný domov, 038 31 Vrúcko

Od budúceho čísla budeme pokračovať našou pravidelnou publicistikou. **Prosíme o strpenie tým, ktorým sme ešte neodpísali, ďakujeme Vám všetkým za Vaše listy a príspevky. Kvôli nedostatku miesta budeme pokračovať v uverejňovaní mien našich dobrodincov až v budúcom čísle M ROSY.**

Predovšetkým Vás prosíme o modlitby v tomto zápase života a smrti. Podľa všetkého môže byť Slovensko krajinou, kde sa obráti situácia v prospech života. To je tá úloha, ktorá nás čaká! Prosíme o modlitby za tých našich politikov a predstaviteľov, ktorí sa postavili na stranu Boha a Sv. otca, na stranu života, morálky a prirodzenej rodiny. Zároveň však prosím aj o modlitby za tých, ktorí tak neučinili a ktorí idú proti životu. Prosíme Vás aj o modlitby sv. ruženca za šťastný pôrod pani Viery Ruskovej (ktorá je v požehnanom stave), manželky predsedu ANO, Pavla Ruska. Anton Selecký

Pápež Ján Pavol II. žiada urovnanie sporu mostarského biskupa voči mariánskemu miestu Medžugorie - v Hercegovine

Ján Pavol II. a Medžugorie

Pri príležitosti audiencie hlavnej františkánskej kapituly povedal Ján Pavol II., že rehoľa rozdeľuje „apoštolskú túžbu zvestovať ľudom šťastie záchranou prostredníctvom Krista“.

Pápež utvrdil rehoľníkov, aby sa i naďalej pridriavali ideálov zakladateľa ich rádu, Františka, a týmito ideálmi sú chudoba, poslušnosť a bratstvo.

Ján Pavol II. dôrazne poukázal aj na konflikty medzi františkánmi a biskupmi niektorých miestnych biskupstiev. Bez toho, aby vymenoval konkrétne mená povedal, že ako satisfakciu privíta snahy o odstránenie týchto ťažkostí.

Zosúladenie biskupov je pre ďalšiu efektívnu prácu nevyhnutné.

Ku konfliktom medzi františkánmi a miestnymi biskupmi prichádzalo v minulosti napr. aj v mariánskom mieste Medžugorie v Hercegovine (s mostarským biskupom) alebo v Latinskej Amerike. Hlavná kapitula františkánskeho rádu zasadla po prvýkrát pod vedením nového generálneho predstaveného pátra José Rodrigueza Carballa, ktorý bol zvolený za nástupcu pátra Giacoma Biniho.

Vatikán 17. 6. 2003 (KAP)

Proti Církvi

V týdnu prvního zasedání plenárního sněmu napadl Církev týdeník „Reflex“.

Redaktor **Luboš Palata** píše: „**Společný zájem, jež měla katolická církev s většinou české společnosti na svržení komunismu, neznámá, že zde existuje společný zájem na budování plně svobodné společnosti.**“

Autor dále vysvětluje, že cílem Církve je docílit stav, „kdy občan, jenž bude věřící, získá oproti nevěřícímu výhody, které společnost rozdělí na lidi první a druhé kategorie“.

Autor dále vyzdvihuje působení lodi Aurora (přejmenované pro působení v postkomunistických vodách na Langenort), a obviňuje slovenské katolíky, že chtějí rozbít vládu. Redaktor Palata uzavírá: „**Jde o svobodu. Svobodu, které máme my v České republice stále ještě více, než si myslíme. Svobodu, o níž můžeme potichu, nevědomky přijít. Nebo snad tušíte, co všechno je v právě schvalované smlouvě s Vatikánem?**“

* * * * *

Téhož dne přináší Lidové noviny analýzu sporu o vlastnictví svatovítské katedrály a komentář redaktora Pavla Máši, kde se praví: „Vlk možná vejde do dějin jako biskup, který byl úspěšný správce materiálních statků církve. ...bude spíše zapsán jako ten, kdo se zasloužil o úpadek vážnosti církve. Legistické pŕtky, výhrůžky narušit vstup země do EU, pokárání hlavy státu (nemluvě již o ministrech) nejsou postojem posilujícím důvěru ke kléru“.

Zdroj: **Reflex, Lidové noviny**

Na Slovensku sa začal boj s „kultúrou smrti“

Výzva zo Šaštína!

Slovenská „Matka Tereza“ - Bernadeta Pánčiová - mobilizuje Rodinu Nepoškrvnenej c svedectvo Pavla Štamma, postihnutého od narodenia c biskup Pavel M. Hnilica: Diabol je vrah a klamár c - o. Daniel Dian vyhlasuje milión podpisov pre Sv. otca!

V zaujímavom slede udalostí od 4. júla 2003 – keď bola v NR SR schválená novela tzv. interrupčného zákona, sa dňa 12. júla 2003 zišla v Bazilike Sedembolestnej Panny Márie v Šaštíne Rodina Nepoškrvnenej, ktorá má niekoľko miliónov chorých a telesne postihnutých členov, modliacich sa a obetujúcich svoje choroby ako zmiernu obeť za hriešnikov a najmä za Sv. otca, pápeža Jána Pavla II., Matka Bernadeta Pánčiová, charizmatická rehoľná sestra, začala stretnutie Rodiny Nepoškrvnenej modlitbou, ktorú sama nazvala

Rodina Nepoškrvnenej sa modlí v Šaštíne s Matkou Máriou:

Panna Mária, Matka Ježišova a Matka celého ľudstva - Ty si nám darovala svojho Syna ako zmiernu obeť Bohu, keď chcel satan už uchvátiť celý svet. Ty si ho prostredníctvom sv. Cyrila a Metoda pritiahla na slovenskú zem. Na Slovensku začalo svitať... Matka Bernadeta sa potom dotkla súčasnej situácie slovami: Z vd'ačnosti Ti náš národ začal stavať svätyne, aby Ti tak prejavil svoju vd'aku za Tvoju veľkú materinskú lásku. Ale Boží nepriateľ zaútočil: Nech zmiznú mariánske svätyne - nielen Marianka, ale aj d'alšie - Levoča - Šaštín! Matka Mária, naše citlivé slovenské duše i srdcia tušia túto hrozbu.

Preto, kým je ešte čas. Voláme spod Tatier k Dunaju – nikdy nedáme naše svätyne!

V šaštínskej svätyni Ťa odprosujeme za celý náš národ, my chorí a postihnutí od narodenia. Priniesli sme Ti dary, naše osobné kríže, obetujeme Ti ich, Matka Sedembolestná, ako odprosenie a zmier za celý náš národ. Kiežby sa naša kajúcnosť rozšírila do celého sveta. Rodina Nepoškrvnenej spolu s Tebou pokorne prosí - Ukrižovaný Spasiteľ, zachráň Slovensko i celý svet!

Matka Bernadeta potom prečítala svedectvo člena Rodiny Nepoškrvnenej **Pavla Štamma**, ktorý okrem iného píše:

V týchto chvíľach náš národ prežíva ťažké chvíle. Je to boj o kresťanstvo, boj o vieru. Je to smutné, že nie sme takí, ako sa ukazujeme celému svetu – že sme cyrilometodský národ. V týchto dňoch sa to ukázalo v slovenskom parlamente, keď som štvrtého júla 2003 počul správu, že v parlamente schválili strašný interrupčný zákon do 24. týždňa tehotenstva. Dôvod? Vtedy vraj lekári budú bezpečne vedieť, či dieťa bude zdravotne postihnuté.

Ja som ako ťažko zdravotne postihnutý detskou mozgovou obrnou prišiel do Šaštína prosiť Nepoškrvnenu o záchranu slovenských nenarodených detí. Smelo môžem povedať, že ako od

narodenia zdravotne postihnutý som šťastný, že som taký, aký som a viem, že svojím utrpením môžem zachrániť mnoho ľudských duší od večného zatratenia.

I keď som ako dieťa nepoznal rodičovskú lásku, nehanbím sa za to, aký som. Srdečne Vás všetkých pozdravujem a o záchranu nenarodených detí prosím!

Host' stretnutia, **o. biskup Mons. Pavel M. Hnilica** povedal: Svätý otec vyhlásil v roku 1987 v nemeckom Keavelari: O osude sveta sa nerozhoduje v Moskve, Washingtone, Berlíne a ani v Bratislave - ale v mariánskych svätyniach, kde sa ľudia modlia. Chcem sa vám za tieto modlitby poďakovať... Vy ste Rodina Nepoškvrnenej. Panna Mária prízvukovala vo Fatime, aby sme sa vo sv. ruženci modlili hlavne za tých, „ktorí najviac potrebujú Božie milosrdenstvo“. To sú práve tí, ktorí sú proti životu a proti národu. Modlime sa aj za tých poslancov a vládnych činiteľov, ktorí vyznali svoje kresťanstvo, aby im Boh dal silu. Dnes môžeme povedať ako Svätý otec, že Slovensko má veľkú úlohu. Dnes sa celý svet pozerá na Slovensko, pretože národ sa postavil proti zabíjaniu nenarodených detí.

Modlime sa na ten úmysel, aby Boh zachránil Slovensko, ktoré je dnes ohrozované najväčším nepriateľom – diablom. On je vrah a klamár. A toto dnes počúvame z nášho parlamentu, z našej televízie a rozhlasu – vraždiť a klamať. Tu môžeme zvíťaziť len v mene Pána Ježiša a v spojení s Pannou Máriou...!

Sv. omšu celebroidal spolu s o. biskupom **Mons. Pavlom Hnilicom Mons. Štefan Vrablec**, pomocný biskup Bratislavsko-trnavskej arcidiecézy, ktorý zároveň odovzdal prítomným pozdrav **arcibiskupa Mons. Jána Sokola** a predniesol homíliu.

Záverom zasvätil prítomných Panne Márii slovami:

Mária, Matka moja, zverujem sa Tvojmu Nepoškvrnenému Srdcu v živote i v smrti, aby ma chránilo od každej záhuby duše i tela. Viem, Matka, že tí, ktorých ochraňuješ, sú v bezpečí. A preto sa odovzdávam Tvojmu Srdcu s úplnou dôverou pre tento čas i pre večnosť! (anse)

Slovensko očakáva Svätého otca

Svätý otec Ján Pavol II. – 264. nástupca svätého Petra, hlava 1.2 miliardy katolíkov na celom svete, pápež rekordér, putujúci pontifikát, biskup Ríma, najvyšší kňaz, nositeľ moci kľúčov, ohlasovateľ evanjelia, modliaci sa mystik, ohnivý kazateľ, kajúcnik, prosiaci o odpustenie, ikona utrpenia, utešiteľ trpiacich, hlásateľ pokoja, milý spoločník, zázrak v historickom čase, „zametač“.

Ján Pavol II.: Zvon víťazstva

Proroctvo

Pred viac ako 150 rokmi sa v jednej knihe poézie objavilo **proroctvo**, ktoré predpovedalo slovanského pápeža:

„Uprostred veľkých búrok
Boh rozkolíše veľký zvon.
To slovanskému pápežovi
už pripravujú trón.
Ten nezuteká
pred šablami ako hociktorý Talian.
Ten s božskou odvahou
proti šablám sa stavia.“

Prorokom bol Poliak **Július Slowacki**, básnik a vizionár, ktorý žil mimo svojej vlasti a zomrel ako 40-ročný, v roku 1849.

Karol u Madony

Otvára sa konkláve, na ktorom zvolia nástupcu pápeža Lucianiho. Je tu 111 kardinálov, ktorí smú vstúpiť do Sixtínskej kaplnky. Hlavný ceremoniár Monsignore Virgilio Noé ich má porátať a nakoniec, keď vojde za bránu posledný, má zahlásiť formulu Extra omnes - Všetci von, čo platí pre všetkých, čo nemajú na sebe purpur. Noé naráta 110 voliteľov. Jeden chýba, ale nech už je dôvod akýkoľvek, musí zatvoriť bránu. Čaká ešte chvíľu, a keď sa už chystá predniesť predpísanú formulu, behom prichádza kardinál Karol Wojtyła.

Krakovský arcibiskup sa oneskoril preto, lebo skôr, ako vstúpil do konkláve, bol sa pomodliť v chráme Madony z Mentorelly na

Palestrinských vrchoch, päťdesiat kilometrov od Ríma. Zdržal sa aj tým, že sa prihovril pastierovi oviec. Ešte niekoľko minút a Karol Wojtyła by sa nebol stal pápežom.

Aký je to človek, ten Wojtyła?

Narodil sa uprostred poľsko-sovietskej vojny, 18. mája 1920 vo Wadowiciach, poľskom priemyselnom meste neďaleko Krakova a slovenských hraníc, rodičom Jozefovi a Emílii. Kamaráti ho oslovovali menom Lolek, čo zodpovedá zdobnenine Karolko. Jeho rodisko je vzdialené iba 100 kilometrov od najväčšej národnej svätyne Poliakov - Čenstochovej, zasvätenej Kráľovnej Poľska, Panne Márii. Už ako deväťročnému mu zomrela matka, ešte predtým mu zomrela niekoľkomesačná sestra. Vychovával ho otec, vojak z povolania rakúsko-poľskej armády, ktorý zo zdravotných príčin odišiel do predčasného dôchodku. Už ako trinásťročný založil Karol s pomocou svojho profesora Mariánsku družinu. Písal a prednášal básne, spieval. Vynikal vo všetkom - v učení, vo futbale, v lyžovaní. Bol plavcom i maratóncom - Božím superatlétom. Z každého predmetu dostal najlepšiu známku. Karol maturoval v roku 1938. V tom istom roku mu zomrel jediný brat Edmund. Bol lekárom v nemocnici v Biale. Keď vypukla epidémia, podľahol nákaze a zomrel na šarlach. Po maturite študoval Karol na Filozofickej fakulte Jageovskej univerzity v Krakove. V roku 1939 prišlo k nacistickej okupácii Poľska. 18. februára 1941 mu zomiera otec. Karol ostáva sám. O svojom otcovi neskôr povedal: „Môj otec mal na mňa veľký vplyv. On mi bol otcom aj matkou. Bol to veľmi nábožný človek. Nikdy nezabudnem, ako som často, keď som sa v noci zobudil, vídal otca kľačať na kolenách a modliť sa.“

Keď mu znemožnili štúdium, aby sa uživil, pracoval v kameňolome v Zakrzowku a v chemickom závode pri Krakove.

V koncentračných táboroch a v nacistických väzniciach zahynulo počas nacistického režimu 2700 kňazov a klerikov, celá pätina poľského duchovenstva. Pri zachraňovaní prenasledovaných Židov, počas vojny, im Karol zaobstarával falošné legitimácie. Niektorých, po ktorých pátralo gestapo, skrýval u seba a delil sa s nimi o pokrm, riskujúc vlastný život. V roku 1944 ho zrazilo nemecké vojenské nákladné auto a bol prevezený do nemocnice. Prežil len zázrakom. Začal sa zaujímať o náboženský život. Každý deň pred odchodom do práce sa zúčastňoval na svätej omši. Často ho vídali sústredeného nad malým misálom, alebo kľačiaceho pred oltárom Panny Márie Pomocnice kresťanov s ružencom v dlani. Sám sa musel skrývať v arcibiskupskom paláci, kde tajne začal študovať teológiu. 1. novembra 1946 ho krakovský arcibiskup kardinál Adam Sapieha vysvätil za kňaza. Do roku 1948 pokračoval v štúdiu filozofie a teológie v Ríme. Získal doktorát spirituálnej teológie. Po návrate do Poľska sa aktívne venoval pastorácii, hlavne mladých, a súčasne aj vedeckej práci. Prednášal etiku na Katolíckej univerzite v Lubline. Vtedy sa vyhrotili vzťahy medzi Cirkvou a komunistickým režimom, kardinála Wyszyńskiego uväznili.

Wojtyła sa zaujímal o vedu, kultúru, umenie a spoločenský život. V roku 1958 ho pápež Pius XII. menuje za titulárneho ombijského biskupa a krakovského pomocného biskupa. Od roku 1964 vedie celých 16 rokov Krakovskú arcidiecézu. Aktívne sa venuje prácam Druhého vatikánskeho koncilu. V júni 1967 ho pápež Pavol VI. vymenoval za kardinála. Má 47 rokov a je najmladším kardinálom Cirkvi. V roku 1976 je povolaný kázať a dávať duchovné cvičenia pápežovi Pavlovi VI. a Rímskej kúrii. O rok nato sa stal predsedom Biskupskej rady pri stálom generálnom sekretariáte Svätej stolice v Ríme.

Konkláve

Dňa 6. augusta 1978 umiera Pavol VI. Wojtyła sa zúčastňuje na konkláve, ktoré volí Jána Pavla I. Pápež Luciani zomiera o dva mesiace. V nasledujúcom konkláve 16. októbra je Karol Wojtyła zvolený v siedmom kole za pápeža. Kardinál Felici oznámil čakajúcemu davu: „Habemus Papam“ (máme nového pápeža). Karol si dáva meno Ján Pavol II. Keď sa objavil na ústrednom balkóne vatikánskej baziliky pred zástupom ľudí, porušil tradíciu. Rozpráva. Ostatní pápeži, keď boli zvolení, sa prezentovali mnohými pozdravnými gestami rúk, zbožne žehnali, ale bez slova. Ján Pavol II. sa objavil s mohutným „Pochválený buď Ježiš Kristus!“ Už v prvých dňoch svojho pontifikátu nadchol novinárov, keď im odpovedal na ich otázky v rozličných jazykoch. Vrúčne si uctieval Pannu Máriu. Do svojho erbu si dal veľké M (Mária). Jeho heslom je „Totus tuus“, čo v preklade znamená „Celý tvoj“. Kardinál Wyszyński vtedy povedal novozvolenému pápežovi: „Ty musíš priviesť Cirkev do tretieho tisícročia.“

Pútnik

Iba tri mesiace po svojom zvolení sa Svätý otec vybral na prvú cestu mimo Talianska. Smer putovania: **Mexiko**. Niekoľko dní predtým sa vyslovil, že sa chce stať putujúcim pápežom. Povedal: „Chcem zísť za všetkými ľuďmi, za všetkými, ktorí sa modlia, a tam, kde sa modlia, za beduínom v stepi, za karmelitánom a cisterciánom v kláštore, za chorými, čo trpia na posteli, predovšetkým za utláčanými a ponižovanými. Chcel by som prekročiť prah všetkých domov.“ Podľa ústavy je do Mexika zakázaný vstup zahraničným duchovným osobám pri výkone ich funkcie.

Podľa toho by tu nesmel vstúpiť ani pápež, ani tristo kardinálov a biskupov z rozličných štátov Latinskej Ameriky, ktorí prišli do Puebla na stretnutie so Svätým otcom. Kňazi v tejto krajine nesmú na verejnosti nosiť kňazský oblek. Charizma nového pápeža dokázala prekonať aj tieto prekážky a cesta do Mexika sa mohla konať. „Señor Karol Wojtyła“ vykonáva všetky svoje povinnosti verejne, oblečený do svojich posvätných rúch.

V meste **Oaxaca**, v dominikánskej kostole, sa pápež stretol so štyristo chorými, ktorí prichádzali blízko k nemu. Jedno dievčatko s veľkými čiernymi a ubolenými očami sa predstavilo, stojac na sedačke. V ruke malo letáčik a čítalo: „Požehnaj ma, Svätý otec. Umieram na leukémiu. Nemám nijakú nádej, dúfam iba v teba.“ Wojtyła ju požehnal a potom jej zľahka rozstrapatil vlasy.

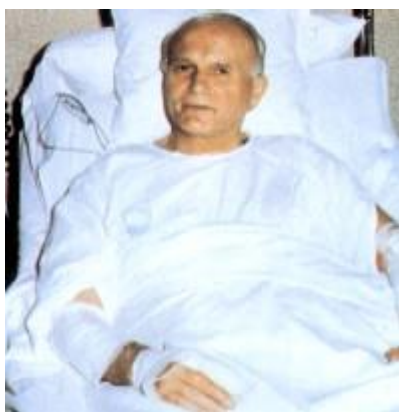
3. júna 1979 Karol Wojtyła navštevuje rodné **Poľsko**. Prvý raz sa stalo, že pápež navštívil komunistickú krajinu. Až jemu, Poliakovi, bolo dané uskutočniť to, čo nemohol urobiť Pavol VI. V roku 1966 pri príležitosti tisícročia pokresťančenia Poľska požiadal totiž pápež Montini o návštevu Varšavy. Vláda mu vtedy odmietla vstup.

Po prvýkrát v histórii vstupuje pápež do Bieleho domu. Na ceste ho sprevádzajú dve tisícky žurnalistov, ale pracovníkov masmédií, ktorí sa zaoberajú touto cestou, je dohromady až štrnásťtisíc. Objavilo sa heslo: „Wojtyła superstar“.

Dvadsaťosemeho novembra 1979: **Turecko**. Istambulské noviny sú plné nevlúdnych a sarkastických slov na adresu Jána Pavla II. Opisujú všetky pápežské omyly v minulosti a uvádzajú všetky zlomyseľnosti: od odsúdenia Galileiho až po incest Alexandra Borgiu. Týždenník Milyet (Národ) uverejňuje na prvej strane s obrovským titulkom list Aliho Agcu, teroristu, ktorý práve

včera unikol z najopevnenejšej vojenskej väznice neďaleko Istanbulu, kde bol uväznený za atentát na riaditeľa tohoto týždenníka: „Veliteľ križiakov Ján Pavol II.“,“ píše sa v liste, „prichádza do Turecka vyslaný západnými imperialistami, lebo v tejto chvíli sa boja Turkov, ktorí spolu s ostatnými moslimskými bratmi sa usilujú získať veľkú ekonomickú a vojenskú silu na Strednom východe. Ak sa táto návšteva nezruší, je isté, že zabijem pápeža.“

Rio de Janeiro v Brazílii. Vo veľkom parku Aterro do Flamengo na úpätí Corcovada, kde pápež slávil svätú omšu, sa zhromaždili asi dva milióny ľudí. „Je to najväčšie zhromaždenie ľudu v celých dejinách Brazílie.“ písali noviny. Na dlážke jednej chudobnej kaplnky, zasvätenej svätému Františkovi, pápež zvolal: „Mysliac na tých, čo sú bohatí a uzatvárajú sa pred Bohom i pred ľuďmi, Kristus povedal: ‚Beda vám!‘, kiežby ich táto pravda aspoň trápila!“ V Beléme, hlavnom meste štátu Pará, na samom severe pápežovej cesty po Brazílii, je neznesiteľná páľava. Štyridsať stupňov v tieni počas svätej omše na voľnom priestranstve spôsobovalo, že ženy a deti omdlievali a hasiči bez prestania museli kropiť zástupy ľudí prúdmi vody. V meste Marituba Wojtyła navštívil nemocnicu pre malomocných. „Je hrozne horúco, Svätý otče,“ povedal mu jeden z malomocných, „ale naša láska k vám je ešte horúcejšia.“ Malomocní nehlučne tleskali pahýľmi svojich rozpadnutých rúk. Pápež objímal všetkých, ktorí boli schopní objímať, privinul k sebe tých, ktorí boli najbližšie.

Atentát

13. máj 1981, streda, 17 hodín, 17 minút. Biele auto s otvorenou strechou, v ktorom stojí pápež, prechádza Námestím svätého Petra pomedzi dva špaliere ľudí pred zvyčajnou všeobecnou audienciou. Jeden hnedý muž, mladík, si robí priestor okolo seba a pretláča sa cez ľudí do prvého radu. Keď okolo neho prechádza pápež, dvíha pravú ruku s pištoľou a strieľa. Wojtyła je postrelený do brucha, do pravej a do ľavej ruky. Jeho rúcho sa máča krvou a klesá do náručia svojho sekretára. Šepce po poľsky: „Matička moja, Matička moja!“ Približne

20 000 ľudí sa pozeralo na to, ako vtedy 60-ročný Ján Pavol II. padal pod tromi zásahmi.

Zranené boli aj dve okolostojace ženy. Auto sa dáva okamžite do pohybu a mieri s raneným pápežom cez rímske ulice do nemocnice Gemelli, kde sa podrobuje chirurgickému zákroku. V operačnej sieni je štyri a pol hodiny, počas ktorých mu odstránia dvadsať centimetrov čriev. Wojtyła stratil veľa krvi. Ten, čo vystrel, sa volá Mohamad Ali Agca. Má 23 rokov. Je členom organizácie Siví vlci. Tento mladý Turek, pravicový extrémista, už viac ako rok sledoval pápeža. Po návšteve pápeža v Turecku, Agca zmizol do Nemecka. Odtiaľ prešiel do Talianska, potom sa zdržiaval v Španielsku, odkiaľ sa dostal do Ríma tri dni pred atentátom.

Pápež prežil ťažké dni po atentáte v úplnej jasnosti ducha a v zbožnom sústreďení, rozjímajúc o nečakanej forme oddania sa Božej vôli, ktorú voči nemu Pán prejavil prostredníctvom utrpenia. Ešte v čase, keď ležal v nemocnici, verejne odpustil svojmu atentátnikovi. Po takmer piatich mesiacoch pápež znovu zaujíma svoje miesto, na ktorom sa už odohralo toľko stretnutí s veriacimi z celého sveta. Na veľkom nádvorí baziliky celebruje svätú omšu. Čelí únave trojhodinových obradov.

Ján Pavol II.: Zvon víťazstva (pokračovanie)

Na cestách

Po atentáte pápež skoro rok nikam necestoval. Vo februári 1982 obnovil svoje putovanie. Prvú cestu vykonal **do čiernej Afriky**. Pod dusnou oblohou, zavítal do Lagosu, krajiny z veľkej časti moslimskej, ktorá bola plná zmätkov, kontrastov a politických protivenstiev. Keď išiel celebrovat' omšu na štadióne, odmietol opancierované auto, v ktorom ho chceli viezť. „Moja bezpečnosť je iba v Bohu,“ povedal. Neskôr na otázku novinára, či by išiel na nebezpečnú cestu aj do prísne moslimských krajín, ako je Líbya či Saudská Arábia, pápež odpovedá: „Ako povedal Pius XI., šiel by som vyjednávať aj s diablom, ak by to malo poslúžiť dobrej veci.“

13. máj 1982. Rok po atentáte. Ján Pavol II. prichádza konat' ďakovnú púť **do svätej Panny Márie Fatimskej**. (Tu sa 13. mája 1917 zjavila Panna Mária trom pastierikom.) „Za to, že som si zachránil v ten deň život,“ hovorí Svätý otec, „vd'áčim Panne Márii Fatimskej.“ „Cítil som, ako Božia ruka odchýlila letiacu guľku.“ Vo Fatime čaká na pápeža viac ako milión ľudí. Zástup veriacich kráča za ním, zaplavuje ulice vedúce k svätyni, nekonečná procesia kajúcnikov, bosých, zmoknutých v mnohohodinovom daždi, spieva litánie a starobylé modlitby. Zatiaľ, čo sa pápež zúčastňuje na nočných modlitbách, spevoch a procesiách, na veľkom priestranstve pred svätyňou pristupuje k oltáru jeden kňaz - tradicionalista a chystá sa napadnúť pápeža bodákom. Kričí: „Cirkev je v kríze vinou pápeža!“ Kňaza zrazia na zem a odvádzajú. Pri odchode kričí: „Smrť Druhému vatikánskemu koncilu! Pápež podporuje medzinárodný komunizmus!“ Zástup ľudu neopustil veľké priestranstvo pred chrámom. Ľudia volali na slávu pápežovi, hádzali kvety a mávali šatkami. Wojtyła odišiel krátko po polnoci.

Na priestranstve však po celú noc ostali veriaci spievať a modliť sa litánie. Kňaz - tradicionalista, ktorý sa pokúsil napadnúť pápeža, je Španiel Juan Fernandez Khron - psychicky narušený človek.

Vyšetrovatel'ovi, ktorý ho zadržal, vysvetľuje, že na atentát sa pripravoval šesť mesiacov. Okrem iného opisuje, že sa mu podarilo priblížiť k pápežovi a dotknúť sa jeho nohy.

Neskôr, v máji 1991, na jubilejnej päťdesiatej apoštolskej ceste, smerovali kroky Jána Pavla II. znovu do svätyne vo Fatime, aby si pripomenul 10. výročie atentátu a poďakoval Nebeskej Matke za záchranu svojho života a za uzdravenie.

Dňa 26. júna 2000 oznámila kongregácia pre náuku viery Tretie fatimské tajomstvo, ktoré spísala sestra Lucia. Okrem iného sa v ňom píše: „Potom sme videli v obrovskom svetle, žiariacom z Boha... biskupa, oblečeného v bielom. Mali sme pocit, že by to mohol byť Svätý otec... predtým, než tam prišiel, prešiel veľkým mestom, ktoré bolo spolovice zničené a veľkým trasľavým krokom, zničený bolesťou a utrpením, modlil sa za duše mŕtvov, ktoré míňal na svojej ceste. Keď prišiel na vrchol hory, kľakol si pod tým veľkým krížom, keď vtom ho zabila skupina vojakov, ktorí naňho strieľali zo strelných zbraní a šípami.“ Kardinál Sodano, vatikánsky štátny tajomník, na výslovnú žiadosť Svätého otca prečítal list týkajúci sa Tretieho fatimského tajomstva: „Podľa vysvetlenia pastierikov, vysvetlenia, ktoré nedávno potvrdila aj sestra Lucia, biskup oblečený do bielych šiat, ktorý sa modlí za veriacich, je pápež. Aj on, ktorý s námahou kráča smerom ku Krížu - pomedzi mŕtvoly umučených biskupov, kňazov a rehoľníkov, rehoľných sestier a početných laikov - padá na zem, ako mŕtvy.“

V decembri 1982 prichádza pápež Wojtyła do rímskej väznice di Rebibbia, kde slúži svätú omšu pre kňazov. Po jej skončení sa stretol medzi štyrmi očami s Alim Agcom, odsúdeným talianskym súdom na doživotie. Stretnutie sa uskutočnilo v cele tureckého teroristu. Sedia na dvoch stoličkách v kúte prázdnej miestnosti, pápež a jeho atentátnik, rozprávajú sa dôverne, polohlasne, dvadsať minút. Rozprávajú sa po taliansky. Nikto nemôže počuť, čo hovoria. Neskôr to pápež komentoval slovami: „Rozprával som sa s ním ako s bratom, ktorému som odpustil. O čom sme sa rozprávali, ostane tajomstvom medzi mnou a ním.“ Teda pápež neprechováva v sebe hnev, ale odpúšťa tomu, čo ho vystavil tejto skúške. Kiežby sme sa aj my učili od Svätého otca tak odpúšťať. Ali Agca neskôr požiadal pápeža, aby sa zaňho prihovoral, žiada o milosť, chce sa dostať späť do Turecka. Po 19-tich rokoch prepustili Agcu, vtedy 42-ročného, na základe milosti, ktorú mu udelil taliansky prezident Carlo Azeglio Ciampi. Po transporte do Turecka ho opäť uväznili. Musel si odpykať trest za vraždu riaditeľa týždenníka Milyet. Pozadie atentátu na Svätého otca ostalo dodnes neodhalené. Sám Svätý otec odmieta dohady, že atentát bol vykonaný na základe príkazu vtedy komunistickej bulharskej vládnej moci.

Máj 1982. Wojtyła sa chystá na cestu **do Veľkej Británie**. Avšak Anglicko práve vedie vojnu s Argentínou o ostrovy, ktoré sa volajú Falklandy, alebo Malvíny. Niektorí radia pápežovi, aby necestoval. Na stretnutí s novinármi Wojtyła na to odpovedal jednému anglickému korešpondentovi: „Pápežovi nemožno vraviť, že nesmie cestovať. Ja som pastier a Cirkev je moja. A čakajú ma.“ Už 28. mája sa Ján Pavol II. odobral do Veľkej Británie. Je to prvý raz, čo pápežova noha vstúpila na anglickú pôdu.

Po prvýkrát v histórii putuje pápež **do jaskyne Panny Márie Lurdskej** v Pyrenejskom pohorí, kde sa Bernadette Soubirousovej

zjavovala Panna Mária. V jaskyni Wojtyła vypil pohár lurdskej vody, ktorá vyviera pri nohách Panny Márie, vystrel sa dolu tvárou a pobozkal zem, kľáčačky sa modlil a napokon zapálil veľkú sviecu pri oltári.

Na Katolíckom dni rakúskych veriacich Wojtyła povedal, že chce pri nohách kríža vziať na plecía aj bremeno viny Európy a prosí o odpustenie za túto vinu: „Ak sa na jednej strane môžeme hrdiť naším Pánom Ježišom Kristom a jeho posolstvom, na druhej strane musíme priznať a prosiť o odpustenie za mnohé previnenia, ktorých sme sa my kresťania dopustili.“

25. marca 1984 prichádza do Vatikánu **socha Panny Márie Fatimskej** na oslavu Jubilea rodiny. Pápež pred ňou koná zasvätenie Cirkvi a sveta Panne Márii. Na verejnosti sa viackrát vyjadril o Panne Márii ako o Spoluvykupiteľke. Na generálnej audiencii 8. septembra 1982: „Panna Mária, aj keď bola počatá a narodená bez poškrvny hriechu, obdivuhodným spôsobom spolutrpela so svojim Božským Synom, aby sa stala Spoluvykupiteľkou ľudstva.“ Svätý otec má vrelý vzťah k zjaveniam Panny Márie. Chiavarskému biskupovi Cavallerovi povedal, že verí Medžugoriu. Talianskemu kňazovi Giani Sgrevovi povedal: „Nestarajte sa o Medžugorie, lebo ja myslím na Medžugorie a modlím sa za jeho úspech každý deň.“ Pre tretie tisícročie nám dal Ján Pavol II. Ruženec svetla.

Pápež koná púť **do Holandska**. V tejto krajine sa prejavuje živý odpor proti pápežovej návšteve. V hlavnom meste Utrechte sa na uliciach objavujú dievčence prezlečené za rehoľníčky a mládenci oblečení ako kňazi a biskupi. Nesú plagáty s posmešnými nápismi a mávajú čiernymi zástavami. Pápež sa stretáva so študentmi na pôde jedného katolíckeho kolégia. Hovorí: „Milí mladí ľudia, dovoľte, aby som bol k vám úprimný. Ste si naozaj istí, že obraz, ktorí ste si utvorili o Kristovi, zodpovedá skutočnosti? Evanjelium nám ukazuje Krista náročného, ktorý vyžaduje prirodzenú nerozlučnosť manželstva, ktorý odsudzuje cudzoložstvo, dokonca aj ako žiadosť mysle. V skutočnosti Kristus nepozná zhovievavosť vo veci potratov, pohlavných stykov pred manželstvom, ani v homosexuálnych vzťahoch. Nezabudnite, že povolenosť v mravoch nerobí ľudí šťastnými a nerobí ich šťastnými ani konzumná spoločnosť.“

Kalkata. Pápež vstupuje do Domu umierajúcich, ktorý založila Matka Tereza. V jednej miestnosti na matracoch rozprestretých na zemi, ležia muži. Wojtyła ich jedného za druhým hladí a objíma. Traja z nich sú malomocní. V druhej miestnosti sú ženy, aj ony ležia na podlahe. Do ticha, ktoré tu panuje, sa ozýva výkrik: „Som sama, som sama! Vráť sa ešte raz!“ S pohnutím na tvári pápež pritisne k sebe ženinu tvár. Potom vstupuje do pohrebnej miestnosti, kde sú vystretí štyria mŕtvi z toho dňa: dvaja muži, jedna žena a jedno celkom maličké dieťa. Wojtyła ich požehná a potom vychádza na námestíčko pred budovu, kde prednesie modlitbu: „Všemohúci Bože, Otec chudobných, uteš chorých ľudí, daj nádej zomierajúcim. Ó, Bože nežnosti a súcitu, požehnaj tých, čo umierajú, všetkých, čo sa o chvíľu stretnú s tebou tvárou v tvár.“

V **Arse**, kraji, kde žil svätý farár Ján Mária Vianney, patrón všetkých kňazov na svete, pápež kázal trom tisícom kňazov, tisícke seminaristov a sto biskupom.

V **Brisbane v Austrálii** sa má pápež prihovoriť ľuďom z balkóna mestskej radnice. Tesne pred vystúpením zadržali jedného mladíka, pretože začal vyťahovať zo škatule fľaše s horľavinou. Chlapec kričal: „Chcem zabiť pápeža, lebo má veľa peňazí!“ Mládenec, ktorý prišiel do Sydney pred tromi dňami, našiel útulok v katolíckej ubytovni pre mládež, nazvanej podľa svätého Vincenta de Paul. Čas tam strávil výrobou „Molotovovho kokteilu“, ktorý chcel hodiť na Svätého otca. V škatuli mu našli päť fliaš.

Pápež Wojtyła je v **Santiago de Chile**. Slúži svätú omšu v parku O Higgins. Situácia je veľmi dramatická. V meste prebiehajú demonštrácie proti generálovi Pinochetovi, prezidentovi republiky. Pred koncom obradov sa asi tristo mladých ľudí prederie medzi veriacich, založia ohne a hádžu kamene. Nastrašený dav sa tlačí k pápežskému pódiu. Polícia zasahuje slzotvorným plynom a vodnými delami. Zápach plynu dolieha až po oltár a núti plakať pápeža i koncelebrantov.

Ján Pavol II. sa prihovára veriacim v Aule Pavla VI. Zrazu sa rozľahne krik jedného anglického mladíka: „Ja som Boží Syn a musím zaujať tvoje miesto!“ Mladík sa pokúša preskočiť zábradlie a vrhnúť sa na pápeža, ale odblokujú ho príslušníci vatikánskej stráže. O niekoľko hodín neskôr v Bazilike svätého Pavla iný mládenec, tentoraz Talian, sa pokúsil napadnúť pápeža.

Bazilika svätého Martina v Tours sa pri návšteve Svätého otca naplnila chorými na nosidlách, chromými na vozíčkoch, chorými na rakovinu a AIDS. Chorých na AIDS tu malo byť sedem, ale dvaja chýbajú - zomreli v posledných dňoch. Je tu veľký zástup trpiacich. Wojtyła pohladí fokomelické dieťa, ktorému chýbajú ruky aj nohy, objíma a pobožká na líca dvoch vysokých a štíhlych chlapcov, bledých v tvári, chorých na AIDS.

Dlho drží svoje ruky na tvári dievčaťa, ktoré mozgová operácia zmenila na vegetujúcu rastlinku. Keď prechádza popri troch prostitútkach, jedna sa oddelí od skupinky. Je to plavovláska, na ústach má rúž. Priblíži sa rozochvená k pápežovi a pobožká ho na líce. Wojtyła sa usmeje a dá jej požehnanie. Za svojho pontifikátu sa veľakrát musel brániť objatiam mladých dievčat. Pri inej príležitosti vyzýva kňazov, rehoľníkov a rehoľné sestričky, aby otvorili svoje domy chorým na AIDS: „Buďte blízki tým posledným a tým najopustenejším.“

Sarajevo. Mesto, ktoré sa stalo symbolom utrpenia spôsobovaného vojnovým násilím a nenávisťou. Na ceste, ktorá vedie z letiska do Sarajeva, po ktorej má ísť pápež, našli pod mostom dvadsať mín. V záujme väčšej bezpečnosti navrhli pápežovi letieť do katedrály helikoptérou. „Nie,“ odpovedal pápež, „pôjdem v papamobile.“

Ján Pavol II.: Zvon víťazstva (pokračovanie)

Pápež rekordman

Karol Wojtyła je prvým slovanským pápežom a prvým pápežom pochádzajúcim z komunistickej krajiny. Po 456 rokoch je ďalším pápežom, ktorý nepochádza z Talianska.

Ján Pavol II. za 25 rokov na Petrovom stolci podnikol **sto zahraničných návštev**, počas ktorých precestoval viac ako milión kilometrov. V prepočte tak obišiel zemeguľu 29 ráz a prekonal vzdialenosť trikrát väčšiu, ako je diaľka medzi Zemou a Mesiacom. Navštívil 129 krajín a viac ako 600 miest, predniesol 2400 prejavov a na cestách strávil dohromady viac ako pol druhu roka - 575 dní. Najdlhšiu cestu absolvoval v roku 1986 do Bangladéša, Singapuru, na Fidži, Nový Zéland, do

Austrálie a na Seychely, ktorá trvala 13 dní a merala 48 974 kilometrov.

Beatifikoval 1297 blahorečených a kanonizoval 469 svätých, teda viac ako desiatky pápežov pred ním. Od fungovania kanonizačného procesu od roku 1588 do nástupu Jána Pavla II. na úrad Cirkvi blahorečila 1201 ľudí a za svätých vyhlásila 302. V zozname svätcov je celkom 6500 blahorečených či svätorečených, vrátane tých, ktorých Cirkvi uznala pred rokom 1588. Vatikánska Kongregácia pre blahorečenie a svätorečenie eviduje v súčasnosti takmer 2000 návrhov na blahorečenie či svätorečenie. Viac ako polovica svätých pochádza z Talianska, štvrtina zo Španielska, potom najviac z Francúzska, Poľska a Južnej Ameriky. V USA je jedna svätica, Afrika nemá žiadneho svätého. Tento pápež mal odvahu naraz povýšiť 103 mučeníkov za blahoslavených (Kórea, 5. mája 1984).

Vo februári 2001 menoval 44 nových kardinálov. Sväté kolégium dosiahlo vtedy 185 členov, čo je historický rekord. Takmer celé kolégium už menoval Ján Pavol II. Kým v roku 1903 bolo z celkového počtu 82 kardinálov 80 európanov, v roku 2001 zo 185 kardinálov bolo iba 65 kardinálov z Európy.

Pápež Ján Pavol II. poprosil 12. marca roku 2000 o odpustenie za omyly a hriechy kresťanov za 2 000 rokov histórie Cirkvi. Je to jediný pápež v histórii, ktorý zažil pád komunizmu.

Svätý otec Ján Pavol II. slúžil omšu na najvyššie položenom mieste - v bolívijskom meste La Paz, na náhornej plošine, v nadmorskej výške 4100 metrov, je prvý pápež, ktorý letí v lietadle rýchlosťou Mach 2, dva razy prekonáva zvukovú bariéru. Lietadlo Concorde mu dala k dispozícii vláda v Paríži, keď odchádzal z ostrova Réunion.

Uskutočnil cestu do prvého ateistického štátu na svete - Albánska. Za štát bez Boha vyhlásil oficiálne Albánsko Enver Hodža. Donedávna tu považovali každý náboženský úkon za trestný čin. Krutý stalinistický režim tu stihol pozatvárať všetky kostoly a mešity. Ján Pavol II. znovu posväcuje katedrálu v meste Scutari, ktorú predtým premenili na boxerský štadión.

Prvý raz po stáročiach pápež vstupuje do židovskej synagógy. V jedno nedeľné odpolednie Wojtyła ide navštíviť židovskú synagógu, ktorá stojí na nábřeží Tiberu, takmer oproti Bazilike svätého Petra. Pápežovi stačí iba prejsť cez rieku, ale i tak cestu nazvali „najdlhšou cestou pápeža“. Židia majú pre rímskeho pápeža špeciálne meno. Volajú ho „Afifior“. V hebrejčine to znamená „Opát Peter“, alebo „Otec Peter“. Vo veľkej rímskej synagóge Wojtyła víta hlavný rabín Eliáš Toaff.

Svätý otec navštevuje luteránsky kostol v Ríme, má prejav v New Yorku, pred zhromaždením OSN. Reční po francúzsky, anglicky, rusky a španielsky, prijíma návštevu Michaila Gorbačova, nebojí sa vstúpiť do rozbombardovaného Sarajeva, na Castrovu Kubu, či v roku 2000 na nepokojný Východ.

Muž roka vyzýva proti potratom

Americký časopis Time venoval titulný list čísla december 1994 - január 1995 Jánovi Pavlovi II. Označil ho za „Muža roka 1994“ s takýmto odôvodnením: „Myšlienky Jána Pavla II. sa značne odlišujú od myšlienok väčšiny smrteľníkov: sú väčšie.“

Pápež prijal v Ríme 22. mája 1998 talianskych prívržencov Hnutia za život, ktoré bojuje proti legalizácii potratov. Svätý otec povedal: „Za posledných 20 rokov bolo odstránených zo sveta asi tri a pol milióna bábätiak na základe zákona a ďalšie boli zničené potajomky. Každá ľudská bytosť má právo na život od svojho počatia až po svoj zánik.“

V Poľsku sa 4. júna 1991 pápež vyjadril k obetiam nacizmu a k potratom: „Kde sú korene zločinu nacizmu? V najťažšom hriechu, aký len človek môže spáchať - v snahe postaviť sa na miesto Boha pri rozhodovaní o živote a smrti blížneho. K tomuto cintorínu obetí ľudskej krutosti v našom storočí sa pridáva aj ďalší veľký cintorín: cintorín nenarodených, cintorín bezbranných, ktorých tváre nebudú poznať ani vlastné matky, ak súhlasia alebo ustúpia pod nátlakom, aby sa im odobral život ešte pred narodením. Konajú nezákonne tie parlamenty, ktoré uzákoňujú potraty. Vari existuje taký parlament, ktorý by mal právo legalizovať zabitie nevinné a bezbrannej ľudskej bytosti?“ Ktorý by mal právo povedať: „Zabitie sa povoľuje,“ či dokonca: „Zabiť treba“ tam, kde treba maximálne chrániť a pomáhať žiť. „Národ, ktorý zabíja vlastné deti nemá budúcnosť.“

K eutanázii sa Svätý otec vyjadril: „Nikto nemôže žiadať takýto vražedný čin pre seba, ani pre niekoho zvereného do jeho zodpovednosti, ani nemôže s tým výslovne či implikovane súhlasiť. Nijaká autorita to nesmie zákonne nariadiť ani dovoliť.“

Svätý otec odsudzuje aj rozvody.

Aký je to človek, ten Wojtyła?

Je to mučeník utrpenia, na ktorého bol spáchaný atentát. Následky nesie dodnes. V roku 1992 mu vyoperovali z hrubého čreva benígny nádor, veľkosti pomaranča. V roku 1994 si zlomil stehennú kosť, čo ho vyradilo z úradu skoro na rok. Bolo to už šiesty raz, čo sa Svätý otec musel liečiť v nemocnici. Vtedy sa vyjadril slovami: „Sú veci, ktoré vládnu nad každým človekom, aj nad pápežom, a teda ich musíme trpezlivo znášať.“

V roku 1996 sa znovu podrobuje chirurgickému zákroku, operácii slepého čreva. Okrem toho mal zlomené rameno. Trápi ho Parkinsonova choroba. Čoraz viac sa stáva zajatcom vo svojom slabnúcim tele. Keď hovorí o sebe, používa poľské slovo „biedaczek“- chudáčik. Úbohý starý pápež. Chveje sa, potáca sa, hovorí málo zrozumiteľne. Je možné vidieť, že v určitých okamihoch smrteľne trpí.

Utrpenie sa stalo kľúčom k čítaniu poslednej fázy jeho pontifikátu. Ján Pavol II. ho nevyhľadával, prišlo samo, jedno po druhom. Utrpenie prijal - objal ho ako znamenie z neba, akoby sa malo stať novým spôsobom pápežovej existencie. Neuteká pred utrpením, ani ho neskrýva.

Pri svojom návrate z liečby komplikovanej zlomeniny nohy v roku 1994 povedal zo svojho okna na Námestí svätého Petra: „A skrze Máriu by som chcel vyjadriť svoju vďačnosť za dar utrpenia. Pochopil som, že je to nevyhnutný dar... Počas môjho pobytu v nemocnici som o tomto všetkom uvažoval... Pochopil som, že musím Cirkev priviesť do tretieho tisícročia skrze modlitbu a rozličné iniciatívy, no potom som spoznal, že iba to nestačí: Cirkev musí byť vedená skrze utrpenie...Ešte raz sa musím stretnúť s mocnými tohto sveta a musím hovoriť. Aké argumenty použijem? Zostala mi iba téma utrpenia...Fyzické sily slabnú, ale vnútorná sila nepodlieha fyzikálnym zákonom.“

Popritom je usmievavý, fluidum vyžarujúci človek. Jeho slová: „Nebojte sa“, sú výzvou pre celú Cirkev.

Je to človek, ktorý nenechá nikoho na pokoji. Sám o sebe povedal: „Som ako zametač. Chcel by som vyčistiť cestu, po ktorej by malo postupovať Božie dielo.“ Je to pápež, ktorý priniesol Cirkev do tretieho tisícročia. On nás bezpečne vedie k triumfu Nepoškvrneného Srdca Panny Márie. Beda, ak ťa tento pápež nechytí pevne za ruku, on, ktorý nesie tvoje bremeno, a hľadá polozavretými očami, ako ukrižovaný z Cimabue.

Prorok prichádza

O pápežovi Jánovi Pavlovi II. nám hovorí Panna Mária vo viacerých zjaveniach. Prostredníctvom Don. Gobbio :

„Dnes si sa modlil za nového pápeža, ktorého moje Nepoškvrnené Srdce dosiahlo od Ježiša pre dobro jeho Cirkvi. Je to syn, ktorého zvlášť milujem, pretože sa zasvätil môjmu Srdcu hneď na začiatku svojho kňazstva. Vy ho musíte podporovať modlitbou, svojou láskou a vernosťou.

(17. októbra 1978, po jeho zvolení)

Dáva príklad modlitby...Jeho hlas preniká do neba a v spojení s mojím materinským príhovorom, zvoláva práve dnes na toto stratené ľudstvo dážď milostí...Pápež je často obkľúčený veľkou opustenosťou a osamelosťou. Jeho slovo je slovom proroka, ale často padne do bezodnej prázdnoty. Vy musíte byť silnou odozvou jeho slov, ktoré sa musia vždy viac šíriť, počúvať a nasledovať. Dáva príklad sily. Kráča silou svojej veľkej lásky ako všeobecný Pastier a zástupca môjho Syna Ježiša, všade bez strachu. Neobáva sa ani kritiky, ani prekážok. Nedá sa zastaviť ani vyhrážkami, ani atentátmi. Vedený a ochraňovaný mnou prechádza cestou, ktorú som mu predznačila, ako dôveryplné dieťa, ktoré sa vždy nechá nosiť na ramenách. A tak dnes vystupuje na svoju kalváriu a nesie svoj veľký kríž na dobro a záchranu všetkých. To, čo prežíva teraz, som mu už predpovedala.

(13. mája 1982, v deň prvého výročia atentátu)

Pripomínate si výročie môjho prvého zjavenia vo Fatime 13. mája 1917. V duchu sa cítite úzko spojení s mojím pápežom, Jánom Pavlom II...., ktorý sa v týchto chvíľach modlí v Cova da Iria (Fatima), aby Mí poďakoval za mimoriadnu materskú ochranu, ktorú som mu poskytla, keď som mu zachránila život pri krvavom atentáte, ktorý sa stal pred desiatimi rokmi. Dnes vám potvrdzujem, že toto je pápež môjho tajomstva, pápež, o ktorom som hovorila s deťmi pri zjaveniach.

(13. mája 1991)

Je to môj pápež. Ja som ho formovala. Ja som ho viedla v každom okamihu cestou jeho osobného zasvätenia vašej Nebeskej Matke.... On je dôležitou súčasťou môjho plánu... Aké mocné sú úklady, ktoré mu kladie do cesty môj protivník! Tí, ktorí mu robia nástrahy na život, čakajú, aby uskutočnili svoj temný plán.

(13. augusta 1987)

Tento pápež je znamením mojej mimoriadnej prítomnosti medzi vami. On bude kameňom úrazu pre všetkých mojich nepriateľov a úskalím veľkého rozdelenia... Čoskoro sa odpad otvorene prejaví. Pred nebezpečenstvom stroskotania vo viere sa budú môcť zachrániť len tí, ktorí zostanú v jednote s pápežom.

(2. septembra 1980)

Ján Pavol II. navštívil Slovensko dvakrát. V roku 1990 a 1995, keď vyhlásil za svätých troch košických mučeníkov, usmrtených protestantskými ozbrojencami v roku 1619. Pôsobili v Košiciach, pri vojnách Gábora Bethlena odmietli prestúpiť ku kalvínom. Blahorečení boli v roku 1915. O Slovensku Svätý Otec vyhlásil nasledovné: „Slovensko má osobitnú úlohu pri budovaní Európy tretieho tisícročia. Dobré si to uvedomte! ... Katolíci nesmú ostať na pokraji sociálneho a politického života... Nestačí hlásiť sa za katolíkov. Je treba dať dôkaz tej skutkovej viery, o ktorej hovorí kniha Skutkov apoštolov. Je to viera, ktorá sa najvýraznejšie prejavuje v láske... Slovensko je povolane ponúknuť Európe predovšetkým dar svojej viery v Krista a svojej oddanosti Panne Márii.“

Tento , smelo môžeme povedať svätý muž príde znovu na Slovensko. Aké dary mu ponúkžeme? Rozhádané a rozvedené Slovensko? Odhlasované potraty v parlamente? Odluku Cirkvi od štátu? Odmietnutú zmluvu z Vatikánom? **My, zasvätení Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie sme vyzvaní Matkou Božou, aby sme mu darovali svoje srdcia, očistené obrátením, modlitbami, pôstom, spovedami a svätým prijímaním.**

Modlime sa za Svätého Otca a na jeho úmysly!

Spracované podľa L Espresso, tk kbs, KN, iné. Doporučujeme knihu od Domenica del Rio, Ján Pavol II. očami novinára. Vydal Spolok svätého Vojtecha, Trnava 2002.

„Až tento pápež splní úlohu, ktorú mu zveril Ježiš a Ja zostúpim z neba, aby som prijala jeho obeť, všetci budete zahalení hustou temnotou odpadu, ktorý sa vtedy stane všeobecným. Verný zostane len malý zvyšok, ktorý v týchto rokoch prijal moje pozvanie a nechal sa uzavrieť do bezpečného útočiska môjho Nepoškvrneného Srdca. A bude to tento malý verný zvyšok, Mnou pripravený a sformovaný, ktorý bude mať za úlohu prijať Krista, ktorý sa vráti k vám v sláve, a začať tak novú éru, ktorá vás očakáva.“

(Panna Mária cez Don Gobbiho 13. mája 1991)

Zprávy z hory Zvir

Boh v nás verí

Na nedeľu 6. júla 2003 na hore Zvir pripadlo meno sv. Márie Goretti, patrónky našej sestry - vizionárky. Želáme jej mnoho Božích milostí, zdravia a sily niest' úlohu, ktorou ju Panna Mária poverila - práve v tomto čase, keď všetci prežívame neľahký vývoj sveta, našej spoločnosti, aj seba samých.

Na Zvire požehnané spáchlo, oproti dusnému júnovému teplu. Sv. liturgie slúžil o. **Daniel Galajda**, ktorý bol nedávno vymenovaný za dekana okresu Stará Ľubovňa. Aj jemu prajeme svetlo Ducha Svätého v jeho náročnej, ale vďačnej úlohe. Vo svojej kázni sa dotkol našej úlohy niest' touto dobou kríž odvahy, čistoty a ochrany života, ktorý je dnes mimoriadne ohrozený.

Horu Zvir v túto prvú nedeľu navštívili aj pozostatky otca biskupa Pavla Gojdiča, svätého mučeníka Gréckokatolíckej cirkvi. Pozostatky boli na putovnej ceste po farnostiach východu. Veríme, že tento svätec, biskup „zlatého srdca“, ako ho nazývali – vyprosí v tejto dobe takú potrebnú vernosť a oddanosť Svätému otcovi, ktorej on sám bol nositeľom!

Vo sv. ruženci, ktorý sa modlila **Katka Češelková-Vislocká** spolu s **Máriou Goretti** (na snímke hore) a ostatnými pútnikmi **Mária Goretti** pútnikom povedala aj tieto aktuálne myšlienky:

Keďže sme dnes pri kázni počuli o svedectve, prosíme Ťa, Panna Mária, svedč Ty našej duši o Tvojej láske. Aby nám Tvoja láska pomohla zostať tu prítomnými...

Jeden trapistický mních hovorí, že keď sa ide modliť, mal by si uvedomiť, že sa nemodlí kvôli modlitbe samej, aby sme hovorili jeden Zdravas za druhým. Človek sa modlí z jediného dôvodu – pretože v erí, že je počutý, človek verí, že je tu Niekto, kto ma počúva. Pretože človek verí, že je to Niekto, kto to robí rád. My sme si povedali, že chceme iba počas tohto ruženca zostať s Pannou Máriou. A je to práve to, čo Ona robí. Čo Ona robí s nami. Ona ma neustále pozoruje – moje srdce, a vníma každý jeho pohyb. Možno raz, keď sa stretneme tak z tváre do tváre a vymeníme si pohľady - zistím, že Ona práve v tejto chvíli mi venovala takú veľkú pozornosť, akú som celý život - možno aspoň na chvíľu - túžila dostať. A toto sa tu deje. Zahalené našou vierou. Preto, Panna Mária, svedč Ty o svojej láske k nám, aby sme tu boli celým našim srdcom, tak akoby to mala byť posledná modlitba nášho života...

Tak ako sme počuli - možno sme to vnímali - že v človeku sa niečo vo vnútri premieňa, ak sa postaví k modlitbe ako k ceste, ako k tomu, že si uvedomí, že je tu Niekto, kto na neho pozerá, kto ho počúva, kto je živý. Kto cíti ako my. Často sa hovorí, že je dôležité, čo si človek myslí o Bohu. Že je podstatné, aký obraz o ňom máme. Ale oveľa dôležitejšie ako to, čo si človek myslí o Bohu, je, aby človek zistil, čo si Boh myslí o ňom, čo si Boh myslí o nás – teraz. Keďže sa modlíme, to znamená, že by sme to niekde úplne na dne nášho srdca radi vedeli. Ináč by sme sa nemodlili. A tak som rozmýšľala - ako človek zistí, ako sa Boh voči človeku stavia.

Najlepšie to uvidíme v tom, že azda my všetci sme tu pristúpili k sv. prijímaniu. Boh nám dal to najdrahšie, čo má. Nie kedysi pred 2000 rokmi, ale v dnešnú nedeľu. Boh nám nemohol dať viac, ako nám dnes dal. A to si On o nás myslí. Boh si myslí, že nám môže dôverovať – tak veľmi, že sa prenecháva našej často vyhasínajúcej viere. Že prichádza i napriek tomu, že v mnohých prípadoch azda nebude počuť ani jedno osobné slovo, ktoré by vychádzalo zo srdca, tak ako človek hovorí k priateľovi. Boh prichádza, pretože v človeka verí. Boh v nás verí oveľa viac, ako my veríme v neho. Možno pri sv. prijímaní sme boli príliš málo nežní, príliš málo pozorní, príliš málo sme si azda vzbudili vieru v to, že ten kúsok chleba nebol iba chlieb. Preto Ťa – Panna Mária – prosíme, daj, aby sme teraz boli milší, pretože je tu niekto, kto v nás verí, amen...

Prosíme Ťa na príhovor svätého biskupa Pavla Gojdiča, požehnaj nás i všetkých našich drahých doma...

(anse)

Slovo mladých

Spoveď – radosť z odpustenia

Milí mladí priatelia, kedy ste naposledy prijali sviatosť zmierenia? Ak si už neviete spomenúť, potom by ste to mohli rýchlo napraviť. Niekedy je ťažké odhodlať sa, odkladáme sputovanie svedomia na neskôr. A zrazu zistíme, že od poslednej sv. spovede ubehlo niekoľko mesiacov. A už máme toho „za ušami“...

-- Aký význam má pre Teba spoveď?

- **Mirka, 20:** Spoveď je milosť, ktorú nám udelil Boh, aby človek bol šťastný. On stále chce len naše dobro, hoci my sa stále staviame na odpor. Ja som Bohu veľmi vďačná za tento dar. Tam sa s ním môžem stretnúť a prostredníctvom kňaza naprávať to, čo bolo a je krivé. Všetci katolíci pristupujú k spovedi, ale nie všetci sa obrátia. Prečo? Pretože málokto sa spovedá so slzami v očiach.

- **Chappel:** Spoveď? Oľutovanie svojich hriechov a hlboké presvedčenie alebo aspoň snaha vyvarovať sa im.

- **Lucia, 19, študentka:** Boh mi ozaj odpustil hriechy. Vždy je tu pre mňa, pre mojich blízkych, pre všetkých. On nás miluje a chce, aby sme ho vždy prijímali do svojho srdca. Na jednom duchovnom cvičení nám kňaz povedal, že po spovedi by sme mali nad zemou lietať.

- **Peter, 26:** Veľmi sa snažím žiť čestne a neubližovať ľuďom. Chodil som do kostola pravidelne minimálne v nedeľu. Nepáči sa mi, ako sa Cirkev montuje do všetkého okolo. O niektorých ľuďoch, ktorí tam chodia, viem akí sú skazení a tvária sa ako najväčší kresťania. Ja sa snažím žiť a nechať žiť. Ako decko som chodil - musel som kvôli rodičom. Postupne som sa nad tým zamýšľal, ako to prebiehalo na spovediach, ako to kňazi väčšinou urýchlivali. Prestal som chodiť. Milujem prírodu. Zavše sa chodím sám prejsť a vyspovedať sa Bohu, porozprávať sa so svedomím, čo robím zle a čo by som mal na sebe zmeniť, a ver, mám oveľa lepši pocit zo seba a lepšie sa cítim.

- **Ludmila:** Ja budem mať sv. prijímanie teraz v septembri, teda nemám skúsenosť. Ale myslím si, že by to malo byť očistenie od hriechov, aby sme mohli byť zas lepšími a vyhýbali sa hriechom, ktoré sme pred tým robili.

- **Profesor Elias Vella, maltský exorcista, hovorí:** Svätosť zmierenia je v prvom rade stretnutím s odpúšťajúcim Bohom. On nás miluje v každej i bezvýznamnej okolnosti nášho života. Prijmi, že si hriešny! Neobviňuj iných, veď aj ty si hriešnik! Prevezmi celú zodpovednosť za svoj hriech! Musíš sa rozhodnúť ísť za svojím Otcom a poprosiť ho o odpustenie. Obetuj Otcovi svoj hriech ako dar. Ako dar v tom zmysle, že mu ho dávaš celý, aby s ním naložil tak, ako On chce. Často hovoríme, že sa chceme uzdraviť zo svojho hriechu, ale v skutočnosti to tak nie je. Často sme so svojím hriechom veľmi spätí a nemyslíme to ani vážne, keď hovoríme Ježišovi, aby zničil náš hriech. Ak po vyznaní hriechov nie sme plní radosti, potom nám niečo naozaj chýba...

Prípravila Monika Školnová

Ilustračné foto: (a)